

Odahaza testvérének, Gábornak elmesélte a püspökválasztásról hallott híreket, de az egyház tisztviselőinek bátorsága avagy gyávasága helyett esze még mindig Kis-Ari Andrásnál időzött.

Amikor a kocsi parókián indulás előtt letette az asztalra az egyszerű fakupát, rákérdezett:

– Miféle szőlőfajtát vettél, András barátom, ehhez a jóféle borhoz? Szeretnék én magam is értékes tőkét ültetni a csepi szőlőmbe.

András hunyorított egyet, szép bajsza megremegett.

– Kocsi leánykát. Az ám, Gergely fiam. Kocsi leánykát.

BARNA T. ATTILA

Betegek

*Nézed őket.
Milyen furcsa: betegek.
Fekszenek.
Fölkelnek.
Vánszorognak.
Megállítanak.
Kopott
tekintetüket
szegeznek neked.
Miért pont én?,
eszelősen
ismételgetik.
Hajtogatják konok
védőbeszédüket.
Felmentő ítéletet,
várják a leletet.
Perújrafelvételt
követelnek
nővértől,
orvostól,
Istentől,
a sorstól,
tőled.
Ágyukba dőlnek.
Legyintenek.
Betegek.
Testük
katasztrófa sújtotta terület.*

A Széll Kálmán téren

*Munka után, a Széll Kálmán téren
ittam egy kávé, meg egy vermutot.
A férfira gondoltam, akit
pár órája láttam a proszektúrán.
Meztelenül feküdt,
állta leesve, nyitott szeme
pont rám nézett, mikor
a hűtőkamra ajtaját nyitottam.*

*Ő is
álldogállhatna most itt,
előtte pohár, kezében cigaretta.*

*Valaki ököllel verte a játékgepet.
Káromkodott.
Egy nő nevetett.
Fizettem.*

Barna T. Attila új verseskötete, a Régi kintorna dallamára címmel az idei könyvhéte jelenik meg.